Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

27. Aarg. Nr. 20. Den 1. Juli 1878. Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste Erastus Snow,

afholdt i Forsamlingshuset, Beaver City, Beaver County, den 3de Marts 1878.

(Fra «Deseret News.»)

Og Gud sagde: „Lader os gjøre Mennesket i vor Billede, efter vor Lignelse; og de skulle regjere over Havets Fiske og over Himmelens Fugle, og over Fæet, og over al Jorden, og over alle Orme som krybe paa Jorden. Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem. Og Gud velsignede dem, og Gud sagde til dem: „vorder frugtbare og mangfoldige og opfylder Jorden og gjører den Eder underdanig, og regjerer over Havets Fiske, og over Himmelens Fugle og over hvert Dyr, som kryber paa Jorden." 1ste Moseb. 1. Kap. 26de, 27de og 28de Vers.

I 1ste Mosebogs 5te Kap. 1ste og 2det Vers læse vi: „Denne er Menneskens Slægters Bog. Paa den Dag Gud skabte Mennesket gjorde han det i Guds Lignelse. Mand og Kvinde skabte han dem, og han velsignede dem, og kaldte deres Navn Adam (Menneske), paa den Dag de bleve skabte."

Hele Menneskeslægten føler instinktmæssig, at der er en Gud. Jeg indrømmer, at mange Folk prøve paa at bortræsonnere sig fra denne Tanke og ind i en vantro Tilstand eller Atheisme, men det er meget svært for dem at gjøre det eller tilfredsstille sig selv med, at de have Ret, naar de tro, at de have gjort det. Og den almindelige Følelse, der er gjennemgaaende for alle Nationer og Folk, der bære den menneskelige Skikkelse, er, at der er en Gud; og der er en Higen efter ham og en Attraa efter at dyrke ham, hvor vanskelig det end kan være for dem at tilfredsstille sig angaaende den Maade, hvorpaa de antageligen kunne dyrke ham.

Ved en vis Lejlighed sagde vor Herre og Frelser til Folket, som han virkede iblandt: „I tilbede, men I vide ikke hvad, men vi (idet han talte om sig selv og sine Disciple og Tilhængere) vide, hvem vi tilbede, og vi tale om de Ting, vi have hørt af ham, og vi vide, hvad vi tale, og dog annamme I ikke vort Vidnesbyrd."

Jøderne vare i Besiddelse af mange Love og Anordninger, der vare givne til deres Fædre, og de bleve lærte om den sande og levende Gud, men Mørke tilhyllede deres Sind, og mange af dem gik i Mørke ved Middagstid og glædede sig ikke ved det sande Lys, som det var i Kristus, angaaende dem og deres himmelske Fader.

De hedenske Nationer, som de benævnes af de Kristne, have mindre bestemte Begreber om deres Skaber, skjøndt de Alle nære den almindelige Forestilling om Guddommen, og søge at tilbede ham, skjøndt det kan være paa en ufuldkommen Maade, og meget ubestemt. Undertiden ere de beskyldte for at dyrke deres egne Hænders Gjerninger, Billeder af Træ, Sten, Jern, Messing og mangfoldige andre Bestanddele, og andre Nationer, Stammer og Tungemaal beskyldes for at tilbede forskjellige Slags Dyr. De have deres hellige Elefanter, Krokodiller eller andre af Jordens Dyr, hvem de lære enten at elske eller frygte, og tilbede enten som „Ven“ eller „Fjende“. Dog, naar vi blive bekjendte med disse Nationer, og udfinde deres Tro, finde vi, at ingen af dem betragter disse Billeder, Menneskehænders Gjerning, eller Dyr og andre Gjenstande for Tilbedelse, som andet end Fremstillinger af Guddommen. De se ikke Guddommen for sig, de gaa, samtale, spise, drikke og sove ikke med det Væsen, de i deres Tanker antage for en Gud, men de stille noget op for sig, som de kunne se, for at fremstille ham; og saasnart som de begynde at opstille nogen Fremstilling af Guddommen, anse de den ene Fremstilling for at være lige saa god som den anden, og dersom det er Menneskehænders Gjerning, saa er det Noget, der stemmer overens med deres Begreber om en Guddom, og de vide hverken om det er i hans nøjagtige Lighed eller ikke, idet de ikke have noget personligt Bekjendtskab til ham, eller noget Billede af ham til Mønster, eet Billede svarer ligesaa godt til Hensigten som et andet, eller een Fremstilling lige saa godt som en anden. Men alle disse ere kun Fremstillinger af Guddommen. Og der er ingen Nation, Stamme eller Tungemaal bleven fundet paa Jorden, uden at de have en Maade at tilbede paa, eller nogen Tro paa Guddommen, og føle Nødvendigheden af at ære et højere Væsen. Denne Attraa i Menneskets Hjerte er almindelig, og Opdragelsen fjerner den ikke. Den indskrænker sig ikke til barbariske Stammer og mindre kultiverede Folk. Enhver Nation kan have sine Atheister, og i mange oplyste Nationer er der i nyere Tider en øjensynlig Tilbøjelighed til Vantro, dog, de, som nære stærkest Tvivl om Tilværelsen af et højere Væsen, ere almindeligvis dem, der kun have en overfladisk Kundskab, og have faaet en fix Ide i den Retning. De fuldkomne Videnskabsmænd ere nødte til at erkjende Tilværelsen af det store allerhøjeste Væsen. De kunne ikke omgaa det eller komme til nogen anden Slutning, end at Naturens store Hjul bliver bevæget af en altbeherskende Haand, og den Regelmæssighed og Ensartethed, der forefindes i alle dens Love, kan spores tilbage til hint højere Væsen, og er ikke til at forklare paa noget andet Princip. Det er næsten umuligt for dem at komme til nogen anden Slutning, og hvor findes der Beretning i Verdenshistorien om nogen stor Astronom, der var en Vantro; eller om Nogen, som har havt Attraa efter og hvis Undersøgelser have sat ham i Stand til at omfatte og udmaale Skabelsens Værks Storhed, som ikke paa den mest ydmyge og ærbødige Maade har erkjendt Gud? De, som nægte ham, ere, som jeg sagde før, hine,

der kun have en delvis og ufuldstændig Opdragelse, og lidt Lærdom er berusende for Hjernen. Det er dem, der erholde lidt Kundskab, og begynde deres Undersøgelser i Videnskabens forskjellige Grene, men ikke udgrunde dem, de som ere forvildede i deres Fantasier; og ledes deraf til Vantro.

Der er en Bevægelse i det menneskelige Sind, jeg vil sige med en vis Skole af nyere Filosofer, efter at tilfredsstille sig og retfærdiggjøre deres Vantro; deres Tilbøjeligheders Drift ere i hin Retning. Men det er rimeligvis den nyere Kristendoms urimelige, ubestemte Forestillinger samt fejlagtige Lærdomme og Begreber angaaende Guddommen, der ligesaa meget fører til denne Vantro, som noget andet. Kristendommens Lærere ere i høj Grad at dadle. Naar vi begynde at gaa tilbunds i Nutidens gejstlige Lederes Lærdomme og Anskuelser, og undersøge deres Troesartikler og Kirkeregler, samt de forskjellige Sekters Lærdomme om Guddommen, undrer det os ikke, at den overvejende, omhyggelige Tænker skulde forkaste deres daarlige Begreber.

Den gamle katholske Kirke, der kalder sig den hellige Moderkirke, den engelske og den lutheranske Kirke, de to mest afvigende Grene, som ere udgaaede fra den katholske Kirke, og Størstedelen af de mindre protestantiske Troessamfund erklære alle til deres Tilhængere, at Gud er en Aand, uden Legeme, Dele og Lidenskaber. Nogle give Afkald paa Ordet Lidenskaber, men de sige alle, at han er uden Legeme og Dele, og naar de forsøge at angive hans Bopæl, da er den intetsteds. Hans Midtpunkt er overalt, hans Omrids intetsteds. Hans Form er bedst beskreven i Parley P. Pratts besynderlige, betegnende Talemaade: „En fodløs Strømpe uden Skaft, siddende paa Toppen af en topløs Throne, langt hinsides Grændserne for Tid og Rum"; hint himmelske, ukjendte Sted, som en eller anden forstyrret Poet synger om. Og vi blive opfordrede til at tro paa, vise Lydighed til og dyrke dette Væsen. Den omhyggelige Tænker siger: „Jeg kan ikke, det er umuligt for mig at tro paa et Væsen, der hverken har Legeme, Dele og Lidenskaber, og intetsteds befinder sig; jeg kan ikke tænke mig ham." Den skarpsindige Tænker siger: „Jeg kan ikke tænke mig noget saadant Væsen, ejheller kan Nogen ellers tænke sig ham, det er ikke indenfor vor Fatteevnes Omraade og Rækkeevne." Det er simpelthen aldeles Intet, og formedelst Anvendelsen af hans Dømmekraft og Tankeevne vælger han ikke at tro paa deres Læresætninger, og bliver erklæret af dem som en Vantroende. Dog den sande Filosof er ingen Vantroende. Han er kun vantro til hine usikkre Begreber og Theorier, der i sig selv ere Urimeligheder. Dog i Mangel af sand religiøs Lærdom, og idet han læres af den kristne Verden, at Skrifterne ikke mene, hvad de sige, men skulle forstaas i en eller anden aandelig Betydning, kommer han til den Slutning, at de ikke kjende Noget til Guddommens sande Karakter, og det staar ikke i deres Magt at undervise om ham, uden som de lære ham at kjende ved at betragte hans Gjerninger. Men ved at undersøge hans Gjerninger lære vi, at han er et Væsen af Orden og Lov, og at alle Ting styres ved Lov. Hvadenten vi gaa til de mindste Støvgran, som undersøges ved Mikroskopets Hjælp, eller vi betragte Guds Gjerninger i de umaadelige, utallige Verdener, som rulle frem i Guds Krafts Midte, saa finde vi den samme Orden. „Alle Ting styres ved Lov." Naar vi studere Fysiologi eller Anatomi, ledes vi til at

udbryde med den gamle Psalmist: „Jeg er besynderligt og forunderligt dannet", og se, hvilken skjøn Harmoni i alle Dele, og en mest fortrinlig Beregning og Øjemed. Dette viser sig ved en Undersøgelse af den menneskeliges Skikkelses forskjellige Dele. Ethvert Organ er afpasset til sit særlige Brug og Øjemed, idet de ere forenede til et Hele, en stor Enhed, et lille Rige, sammensat af mange Riger, forenede og udgjørende det store Hele, det Væsen vi kalde Mennesket, men som i Skriftens Sprog kaldes Adam, „Mand og Kvinde skabte han dem", og kaldte deres Navn Adam,. hvilket i Originalen, hvori disse Skrifter blevne skrevne af Moses, betyder „det første Menneske". Der var ingen Bestræbelse for at skjelne mellem den ene Halvdel og den anden, idet han kaldte den Ene Manden og den Anden Kvinden. Dette var en senere Adskillelse, men Forklaringen paa det er eet Menneske, eet Væsen, og han kaldte dets Navn Adam. Men han skabte dem Mand og Kvinde, thi de vare Et, og han siger ikke til Kvinden: „vord mangmangfoldig", og til Manden: „vord mangfoldig", men han siger til dem: „vorder frugtbare og mangfoldige, frembringer og fortsætter Eders Race og opfylder Jorden". Han taler til dem som hørende sammen, som udgjørende eet Væsen, og som dannet i hans Billede, efter hans Lignelse. Og Apostlen Paulus siger, idet han omhandler denne Gjenstand paa samme Maade, at Mennesket blev skabt efter Guds Lignelse og i hans Skikkelses udtrykte Billede. Apostlen Johannes taler paa samme Maade, idet han skriver Jesu Historie: „Jesus var efter sin Faders Lignelse og hans Væsens udtrykte Billede". Og dersom de Aabenbaringer Gud har givet om sig selv, stemme overens og harmonere med denne Theori og naar Menneskeslægten vilde blive mere troende og modtage den simple, tydelige og letfattelige Forklaring om Guddommen, og hans Beskrivelse om sig selv, som han har givet os, i Stedet for at eftertragte en eller anden stor Hemmelighed og søge at udfinde ham, hvor han ikke er, og som han ikke er, saa kunde vi alle forstaa ham. Der er ingen stor Hemmelighed ved det, ikke mere Hemmelighed end der er ved os selv, og vort eget Slægtskab til vor Fader og Moder, og vore egne Børns Slægtskab til os. Det, som vi se, for vore egne Øjne, og som vi erfare fra Tid til anden, fra Dag til Dag og Aar efter Aar, er et Exempel paa vort Forhold til Guddommen.

„Hvad", siger En, „mener De, at vi skulle forstaa, at Guddommen bestaar af Mand og Kvinde. Visseligen gjør jeg. Dersom jeg troer Noget af, hvad Gud nogensinde har sagt om sig selv, og troer Nogetsomhelst af, hvad der henhører til Menneskets Skabelse og Dannelse her paa Jorden, da maa jeg tro, at Guddommen bestaar af Mand og Kvinde. Dette er at gjøre det tydeligt for vor Fatteevne, og dog vil den store kristne Verden strax være rede til at spærre Munden vidt op og raabe: „Gudsbespottelse! Vanhelligelse!" Aabne Øjne og Mund i den yderste Forbauselse. Hvad! Gud en Mand og en Kvinde? Shakerne sige, at han var, og Anna Lee, deres Præstinde, siger: „Kristus kom i en Mands Skikkelse første Gang, og nu kom han i en Kvindes Skikkelse," og hun selv sagde sig at være denne. Dernæst sige disse Kristne, at han har ingen Skikkelse, hverken Legeme, Dele eller Lidenskaber. Et Parti siger, at han er en Mand, et andet, at han er en Kvinde. Jeg siger, han er begge Dele. Hvorledes veed De det? Jeg gjentager kun, hvad han siger om sig

selv, at han skabte Mennesket i Guds Billede, Mand og Kvinde, skabte han dem, og han kaldte deres Navn Adam, hvilket i Hebraisk betyder, „det første Menneske". Saa at de Væsener, vi kalde Adam og Eva, var det første Menneske, der var sat her paa denne Jord, og deres Navn var Adam, og de vare Guds udtrykte Billede. Dersom Nogen er tilbøjelig til at sige, at Kvinden er i Guds Lignelse, og Manden ikke er det, eller omvendt, siger jeg: „I ere begge vildfarende, eller ogsaa har Gud ikke sagt os Sandheden". Jeg illustrerer undertiden denne Sag ved at tage en Sax, hvis jeg har en, I vide alle at den bestaaer af to Halvdele, men de ere aldeles nødvendige for hinanden, hvis de skulde opfylde deres Bestemmelse som tiltænkt, og ingen af dem er bestemt til at udføre sit Arbeide alene. Af denne Grund siger ogsaa Paulus: „Manden er ikke uden Kvinden, ejheller Kvinden uden Manden i Herren." Med andre Ord, der kan ikke være nogen Gud, undtagen han bestaaer af Mand og Kvinde forenede, og der har ikke i alle Evigheder, som have været, eller nogensinde vil komme, været en Gud paa nogen anden Maade. Der var aldrig en Gud, og der vil aldrig i al Evighed blive, undtagen sammensat og bestaaende af disse to Bestanddele, en Mand og en Kvinde. Nogle af dem, der ere tilbørlige til Ordstrid, ville maaske sige: „Hvorledes vil Du da forklare Ideen om Flertallet af den kvindelige Del?" Her aabnes for os et Thema, indbefattende Philosophien og den naturvidenskabelige Forplantelse af vor Art, og den indbefatter Dydens store Principer og de Love, der styre, eller gjennem Evigheden burde styre Kjønnenes Samkvem; og jo mere de betragtes i sand Philosophies og Aabenbarings Lys, desto mere vil det stadfæstes, at Jehovahs højere Visdom har bestemt, at i Guddommens højere Grad ere de ikke begrændsede i deres Forening med det modsatte Kjøn, jeg sigter til Kvinde-Principet. Paa den anden Side, alle de Love, der styre Kjønnenes Omgang, og de Følger, der opstaa deraf, under Forøgelsen af vor Race, udvise, at Overtrædelse af den Lov, Gud har bestemt til at styre og kontrollere Kjønnenes Omgang, frembringe Sygdom, Død og Affældighed i Menneskeslægten, svækker Livskraften og den physiske Styrke og forkorter Levetiden, leder til at slappe, formindske og ødelægge den menneskelige Race, i Stedet for at opbygge, vedligeholde og styrke den; medens paa den anden Side, Kvindens nøje Indskrænkning til een Mand leder til Alt, hvad der er elskværdigt, til Familiens Dannelse og Ledelse, og menneskelige Væseners Inddeling i Grupper, Familier og Riger, leder til at forøge Livskraft, Udholdenhed og Livslængde, samt til i enhver Henseende at fuldføre Skabelsens store Øjemed.

Der er en Theori fremsat af Mr. Darwin og Andre af de nyere Philosophers Skoler, der i de senere Aar betegnes som Udviklings Theorien, at Mennesket, i dets nuværende Tilstand paa Jorden er kun Resultatet og Fremvæxten af en stadig Fremskriden fra den laveste Skabelses Klasse indtil Menneskets nuværende Standpunkt, og at vi ere skredne frem Trin for Trin fra den laveste Grad i Skabelsen, til Mennesket er bleven dannet paa Jorden i vor nuværende Virkekreds, kort sagt, at vore Forfædre vare Aber. Hvor megen Tilfredsstillelse disse Philosopher have ved at betragte deres Forfædre som Aber, ere vi overladte til at slutte for os selv; men saadanne ere de Theorier, der fremsættes af vore nyere Philosopher. Men vi finde Intet paa, i eller under Jorden, der vidner om, at nogen

af disse Aber, eller nogen anden Orden i Skabelsen under Mennesket, nogensinde har fuldført noget stort Foretagende. Saa vidt som denne Jords Historie er bekjendt, baade skreven og uskreven, baade skreven i Bøger og indpræget i Klipper, have hverken Geologerne eller nogle andre Videnskabsmænd nogensinde været i Stand til at vise os noget stort Foretagende af nogle af disse underordnede Grader af Væsener, der kunde antyde, at der var nogen saadan Livskraft hos dem, at de i deres fremtidige Fremadskriden kunde udvikles til den nuværende Orden af Væsener, som vi kalde Mennesket. Men dersom der er nogen Sandhed i den Historie, der er given os af Moses, er dette Væsen en Gud i Spiren. Og Moses siger os, at Skaberen samtalede med det Menneske, som han kaldte Adam, bestaaende af Mand og Kvinde. Han samtalede med dem, viste sig for dem, talte med dem til forskjellige Tider, gav dem Undervisning, gav dem sin Lov, besøgte dem gjentagne Gange i deres nye Hjem paa det Sted, vi kalde Edens Have, den Have, som Herren plantede for Mennesket øst i Eden. Og efter at det blev bortvist fra dets Skabers Aasyn og fra Haven, og Sløret blev trukket mellem det og dets Skaber, saa pleiede Gud dog fra Tid til anden at drage dette Slør tilside og vise sig, og vi finde ikke alene at Adam og Eva havde hyppige Sammenkomster med deres Skaber, og talede personligt med ham, ligesom vi tale med vore Børn, og de med os; men vi finde tillige, at mange af Adams Efterkommere erholdt lignende Privilegier af at se deres Skaber og tale med ham, idet de modtoge Lærdomme fra ham. Enoch, den Syvende fra Adam, siges at have vandret med Gud og glædet sig ved dette Privilegium i trehundrede Aar. Sløret blev fra Tid til anden trukket tilside, og naarsomhelst han begjærede det, og det var nødvendigt for ham at modtage Lærdomme og Raad fra hans himmelske Fader og Skaber, da nød han dette Privilegium, og Faderen kom og viste sig for ham, og talte med ham. Det samme kan siges om Noah og Abraham, der samtalede med Gud, og Skrifterne sige os endvidere, at Abraham dræbte Fedekalven, tilberedte Kjødet til et Maaltid og satte det for ham, og han spiste med ham.

Skrifterne fortælle os, at vor Herre og Frelser Jesus Kristus, blev født af Jomfru Maria, og der vare mange Vidner til denne Kjendsgjerning, og Optegnelserne lære os, at han blev avlet ved Guds Kraft og ikke ved Menneskets, og at hun ikke havde Omgang med noget dødeligt Menneske i Kjødet, før efter at hun havde født Frelseren, som er kaldet Guds Søn.

Idet Mathæus giver os Jesu Kristi Slægtregister, sporer han det tilbage fra hans Moder igjennem Forfædrenes Slægtlinie til David, fra David til Abraham, fra Abraham til Noah, og Noah til Adam, da han kommer til Adam siger han: „Hvilken var Guds Søn". Men Jesus avledes ved Guds Kraft og ikke ved Dødelige i Kjødet. Det nye Testamente fortæller os, at Gud sendte sin Engel for at besøge denne skjønne Jomfru Maria og at kundgjøre for hende, at hun var udvalgt af Herren til at være Jesu Moder, og at han skulde være dette Folks Frelser. Og Sendebudet eller Englen, som sendtes til hende, var bestemt til at berede hendes Sind, hendes Hjerte og Tro for den store Gjerning, hvortil Herren havde udvalgt hende. Og han sagde til hende: „Den Hellig-Aand skal komme over Dig, og den Højestes Kraft skal overskygge Dig, derfor skal og det Hellige, som Du skal

føde, kaldes Guds Søn. Denne Jesus deltog derfor af denne guddommelige Natur; han deltog ogsaa af den menneskelige, det Dødelige, igjennem Moderen. Og fordi han havde deltaget af det Menneskelige, det Dødelige, igjennem Moderen, blev han Døden underkastet, ligesom alle andre dødelige Væsener; thi Døden kom over vore første Forældre, Adam og Eva, formedelst deres Nydelse af Jordens Frugter, deres Legemssystemer bleve paavirkede deraf, og der formede sig Blod i deres Aarer, og dannedes af Jordens Elementer, hvoraf de nød, og heri indeholdtes Spiren til Opløsning og Forkrænkelighed. Og dette Blod, som cirkulerede i deres Aarer, hvilket dannedes formedelst Jordens Frugter, de Ting hvoraf de deltoge, dette formede deres Kjød og de Affætninger, hvoraf fremkom deres Muskler, Ben, Arterier og Nerver, og enhver Del af Legemet blev dødeligt, og dette cirkulerende Fluidum i deres Legemssystemer bevirkede Friktion (Gnidning), der slutteligt opsled deres Organisations Maskineri og bragte det til Opløsning, saa at det ikke længer var skikket til Bolig for deres Aander, og Døden paafulgte, og dette var ifølge Faderens Magtbud: „Paa den Dag, Du æder af denne Frugt skal Du visseligen dø.“ Men denne Død var Døden af det Dødelige, men ikke af det Udødelige, den var kun Ødelæggelsen af det dødelige Tabernakel, der var Sjælens ydre Hylster. Som jeg sagde, Mennesket blev skabt, Mand og Kvinde, og to Principer blandedes til Et, og Manden er ikke uden Kvinden, ejheller Kvinden uden Manden i Herren; og der er ingen Herre, der er ingen Gud, i hvilken de to Principer ikke ere sammenblandede, ejheller kan der blive; og vi kunne aldrig haabe at naa til evig Magt og Guddom paa noget andet Princip. Og ikke alene dette, men denne Guddom bestaaende af to Dele, Mand og Kvinde, bestaar ligeledes af to Elementer, et aandeligt og et legemligt. Eller med andre Ord, to Organismer, den Ene i Stand til at bo i den Anden. Aanden boer i det ydre Tabernakel, der gjør den samme Nytte for Aanden, som Klædningen for dette Legeme, som Bedækning, Skjærm og Beskyttelse. Aanden er ligeledes et Element; den er ikke immateriel, som Nogle forestille sig. Vi læse om materielle og immaterielle Ting, og saadanne Benævnelser bruges af Menneskene af Mangel paa mere passende Udtryk til korrekt at fremstille Ideer; men i Virkeligheden er der intet Saadant som immateriel Substants, desuagtet fortælles vi, at Gud er en immateriel Substants, og naar I læse nogle af de lærde Gejstliges filosofiske Betragtninger over Guddommen, da er det alt kogt sammen til Immateriellitet eller blot og bar Intethed.

(Forts.)

Hvadsomhelst der beskjæftiger Sindet uden at fordærve det, har idetmindste den Nytte, at det frier Dagen for Lediggang; og den, som aldrig er ledig, vil ikke ofte være lastefuld.

Smaa Fejl, som man hengiver sig til, ere smaa Tyve, der lukke op for større.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. Juli.

Bibelens Utilstrækkelighed.

Den kristne Verden med Undtagelse af den romersk-katholske Kirke, antager, at i Skrifterne er der aabenbaret enhver Ting, der er nødvendigt for Frelse, og at Menneskene, som er i Besiddelse af denne Bog, kunne ved Gjennemlæsning af dens Sider, og Tro paa dens Lærdomme blive beskikkede til den Ophøjelse, der forjættes i dens Indhold. Fra denne Ide skriver sig Udtrykket, at „Biblen og Biblen alene er Protestanternes Religion," og idet „Mormon Ældsten" griber dette Lærdomspunkt, som er saa almindeligt anerkjendt og antaget, paapeger han den kristne Verdens Splidagtighed og Forvirring som et Vidnesbyrd om, at dette Punkt er uholdbart i Argument og upaalideligt i Kjendsgjerning, og at i Sandhed de religiøse Organisationers Lærdomme og Handlinger gjøre hint Ordsprog til Usandhed, medens der kunde fremføres Beviser i Overflødighed paa, at der i Virkeligheden naar det kommer til Stykket, kun hersker megen liden Tro med Hensyn til dette meget vigtige Punkt.

Menneskene ynde meget at citere fra Skrifterne, selv for at bevise denne Tilstrækkelighed for alle Formaal indbefattede i Ordet Frelse; der kan anføres to eller tre Yndlingsskriftsteder, som saaledes benyttes, Jesus sagde, da han talte til Jøderne: „I randsage Skrifterne, fordi I mene i dem at have evigt Liv, og disse ere det, som vidne om mig." (Joh. 5, 39.) Med andre Ord de bebudede blot i billedlige Fremstillinger og i Profetier Frelserens Komme, men undlode at paavise Noget om det System, som han vilde oprette. Vi blive ligeledes mindede om, at Paulus erklærede, da han skrev til Timotheum: „Fra din Barndom af kjender Du den Hellige Skrift, som kan gjøre Dig viis til Salighed ved Troen, hvilken er i Jesum Kristum," med andre Ord, at denne Kundskab vilde lede til en Antagelse af alle Ting fremgroende paa Frelserens Mission. Skriftens laveste Værdi udtrykkes i Ordene: „Bogstaven ihjelstaar, men Aanden levendegjør," og dens højeste i Skriftstedet: „den ganske hellige Skrift er indblæst af Gud og er nyttig til Lærdom, til Overbevisning, til Rettelse, til Optugtelse i Retfærdighed, at det Guds Menneske maa vorde fuldkomment dygtiggjort til al god Gjerning." Mange fremstillende Beviser kunne fremdrages af Kristendommens og de kristne Kirkers Institutioner, der tilintetgjør det Argument, som de saa villigt fremføre, vi have f. Ex. den kristne Søndag, der har afløst den ved gudgommelige Befaling og Aabenbaring indstiftede Sabbath, kan der paavises i Skrifterne, hvor dette vigtige Hjælpemiddel, til Udførelsen af den guddommelige frelsende Styrelses Hensigter, nogensinde blev forandret? Børnebestænkelse er en Institution, der er gjældende i de fleste Kirker; kan der blive fremført et eneste Sted i Skriften, som stadfæster denne Skik eller giver nogen Grund derfor? Ægteskab er en meget vigtig Del af Kristenhedens sociale Bestyrelse, kan der fremføres noget Skriftsted, som beviser det at være en religiøs Institution og Del af den store Frelsningsplan, uagtet vi langtfra benægte dette,

som vi selv tro paa? Kan der i Skrifterne findes nogen Billigelse af den existerende Adskillelse og den fortsatte Dannelse af Kirker, modstridende i Tro, Skikkelse og Organisation? Kan der paavises nogen Autoritet i Skriften for Oprettelsen af et særligt oplært og lønnet Præsteskab, saadant som Kirkerne nu opholde, „sukkende i Trældom efter Forløsning?" Alle de mangfoldige Afvigelser og Vaklen i Lærdomme og Skikke beviser, at medens der i Theorien stedse raabes paa Biblens Autoritet, saa erklære de den dog praktisk at være en utilstrækkelig Vejviser.

Skrifterne selv antyde dette og sandsynligvis bleve kun i enkelte Tilfælde de hellige Skrifter benyttede som en Dommer, hvortil man appellerede, disse vare i Forbindelse med Moses strevne Lov og Messias' Komme. Hvilken af Profeterne kunde henvise til en skreven Bog for derved at stadfæste det Budskab, som de bragte? Hvortil kunde Enoch henvise med Hensyn til Bygningen af hans Stad, Abraham for hans Rejse fra Chaldæa, Noah for Bygningen af Arken, eller Moses for hans Mission for at befri Israel fra Pharao'ernes Aag? Til hvilke Skrifter kunde David pege for Forberedelsen til eller hans Søn Salomon for Bygningen af Herrens Tempel? Eller paa Frelserens Tid og under hans Virken, hvilke Skrifter kunde han henvise til, som stadfæstede Daaben, den Hellig-Aands Gave eller Følgerne af Tro paa ham? Mark. 16 Kap. 17—18 Vers. „Og da der daglig blev Nogle føjede til Kirken", hvilke Skrifter kunde Apostlene da henvise til, som beviste, at „Gud havde sat i Kirken først Apostle, for det andet Profeter, for det tredie Lærere, dernæst dem, som gjøre kraftige Gjerninger, derefter dem, som have Gaver til at helbrede, til at hjælpe, til at styre, til at tale adskillige Tungemaal?"

Har der ikke i alle Tidsaldre været en højerere Autoritet end en Bog, og var ikke Bogen et Produkt eller et Resultat, iStedet for at være Grunden af den højeste Myndighed i Grundfæstelsen af Sandheden? Og det Spørgsmaal kan yderligere fremsættes: er det muligt ifølge Tingenes naturlige Gang at skabe en Bog paa Jorden, som kan møde enhver Fare, være den afgjørende Dommer i enhver Strid, og den Prøvesten hvorpaa man kan prøve den umaadelige Skare af aabenbarede Principer, som endnu existere i Verdensrummet? Nationer kunde henpege til forhen skete Ting, men enhver levende, voxende Magt behøver sine lovgivende og forvaltende Departementer, og saavidt os bekjendt, har menneskelig Visdom aldrig endnu været istand til engang for alle at skabe en skreven Konstitution eller Lov til Regjering, som kunde afpasses efter Livets omskiftende Omstændigheder. Men Menneskene kunde sige, at medens dette er fuldkomment sandt angaaende Menneskenes Institutioner og Erfaringer, saa er det uden Anologi med Hensyn til guddommelig Regjering: den hellige Historie viser os dog, at for at afpasses efter Menneskenes Handlefrihed maa endog gudommelig Regjering undertiden nedlade sig til at ændre Lovene; følgelig, da Evangeliet blev prædiket til Israel ved Moses, „gavnede det Intet, idet det ikke blev blandet med Tro hos dem, som hørte det," og vi underrettes om, at Loven blev tilføiet formedelst Overtrædelse af den højere Lov," og „at Loven af verdslige Bud, som ikke „gjorde Noget fuldkomment," blev anvendt som en Tugtemester for at bringe os til Kristum", og i Sandhed dersom vi idag havde den fordums kristne Kirke iblandt os i Form og Enkeltheder, kunde der da findes nogen Bog, fortællende os, hvo alene der skulde forvalte Evangeliets Ordinanser, hvor der skulde døbe, hvorledes de skulde døbe, saa at Strid kunde være en Umu-

lighed? Kunde der findes nogen Bog, som vilde fortælle os, hvo der skulde administrere Herrens Nadvere, bryde Brødet, velsigne det og Kalken, og række det til de Troende? Kan der findes nogen Bog, der forklarer og afsætter Pligterne af en Apostel, en af de Halvfjersindstyve, en Profet, en Evangelist, en Ældste, en Lærer og en Diakon, at der ikke kan opstaa nogen Strid eller Meningsforskjellighed derom, saa at Orden, der er „Himlens første Lov", kan herske i Kirken? Eller kan nogen Bog nu nøjagtigt fremsætte Ordinancen Børnevelsignelse, der synes at have været forstaaet af dem, som i dette Øjemed bragte Børnene til Frelseren? Kan Nogen sige os, hvorvidt Brødrene i Jerusalem vare retfærdiggjorte i at lægge „Alt, hvad de ejede for Apostlenes Fødder", og „have alle Ting tilfælles?" Kan Nogen for afgjort underrette os om, hvorledes Udvælgelse og Ordination til de forskjellige Embeder dengang udførtes, eller hvad der var Straffen for en uberettiget Anmasselse af denne Myndighed? For hvilke Overtrædelser eller under hvilke Forhold bleve Medlemmerne udstødt af Samfundet, og at dette skete, læse vi om i Apostlenes Breve? Sig ikke disse at være Spørgsmaal af liden Betydning, thi de gjøre hele Kristendommens nuværende Bygning til Menneskeværk og Paafund, og dersom den er baseret paa Saadant eller bygget paa Kjendsgjerninger, der ikke existere, da bliver det hele System „et Bedrag og en Snare".

Virkeligheden er, at al Regjering nødvendiggjør Embedsmænd, at det er nødvendigt for disse at have Myndighed og at Organisation følger, dette har i den guddommelige Styrelse, i Frelsningsplanen, altid været og vil altid blive staaende i nøje Forbindelse og Samvirken, udførende de guddommelige Hensigter og Bestemmelser i deres Tid. Naar denne Myndighed existerer, saa blive og ere deres Udtalelser Skriften, ligesom vi i Biblen se Profeterne føjede til Loven, Evangelium til det Gamle Testamente og Epistlerne til Evangelierne; dette er Myndighederne til at modtage og udbrede Aabenbaring, baade det, som tjener os til Grundlag, og det, som kunde kaldes tilføjet, og ligesom Jesus i Tidens Midte, foruden at være Verdens Frelser og Forløser tillige var Aabenbareren af Evangeliet, „sendt for at gjøre Faderens Vilje, og hans Apostle vare hans anerkjendte Efterfølgere og Aabenbarere for Kirkens Ledelse og Udvikling, saaledes kunne vi ligeledes sige, at i denne „Tidernes Fyldes Husholdning" var Joseph Smith ved den Almægtiges Styrelse og Beskikkelse Gjen-Aabenbareren af det fordums Evangelium, det Eneste til Frelse for Menneskene, medens de øvrige Apostle holde Aabenbaringens Nøgler for Kirkens Fremvæxt og Udviklikling. Og dette er hvad der udgjør dette Evangelium eller Evangeliet, „en Livslugt til Liv eller en Dødslugt til Død", og medens Kristenheden glæder sig ved Biblen og siger, at den alene er deres Religion, saa vide vi, at de hellige Mænd i fordums Dage skreve, ledede af den Hellig-Aand, til Menighederne om de da existerende Forhold, at de ikke er mere værd for os end „de levende Orakler", som have samme Myndighed og ledes af den samme Aand. Skrifterne taale ikke nogen egen Udlæggelse, men efterdi de bleve skrevne ved Guds Aand, maa de ogsaa forstaaes ved den samme Aand, denne Nøgle aabner Mysterierne, udjævner Uligheder, meddeler Liv til „Bogstaven" og fremstiller den beslægtede Stilling af mange tilsyneladende, uden indre Forbindelse, værende Sandheder; uden denne inspirerende Aand, denne aabenbarende Kraft, vil Splid, Adskillelse, Sekterianisme og menneskegjorte Kirker vedblive at vildlede Menneskenes

religiøse Instinkt, „forvende Herrens sande Vei" og gjøre Religion til en Anstødsten for Tusinder samt de hellige Skrifter til en Haan og Spot for en „forvendt og forvirret Slægt." (Mill. Star.)

Emigrationens Afrejse.

Fredagen den 21 Juni afgik fra Kjøbenhavn med det engelske Damskib „Humber" 55 Emigranter, og den 24de Kl. $6^1/_2$ afgik med det engelske Dampskib „Cameo" 446 Personer, i Alt 501 Sjæle, deri indbefattet 7 hjemvendende Missionærer. Det første Selskab var under Ældste B. Jensens Ledelse og det sidste under N. M. Petersens. De to Selskaber vilde rejse over Hull og mødes i Liverpool, forat afgaa derfra den 29de Juni. Vejret var meget smukt og et stort Antal Mennesker havde samlet sig ved Havnen for at sige et hjerteligt Farvel til de bortdragende Sidste Dages Hellige; men Farvel for os er kun for en kort Tid, vi haabe Alle atter at skulle samles igjen i Zions fredelige Dale, hvorhen Profetens Røst kalder os. Det var et smukt Syn at se det stolte Skib glide hen over Vandfladen i den stille Aftenstund, medens Afskedssangens Toner fra de Hellige endnu hørtes, men tilsidst hendøde, lidt efter lidt.

Vor Bøn og Ønske for de Hellige er, at de maa have en god og behagelig Rejse over Vand og Land, og naa Maalet for deres Ønsker.

Til de tilbagestaaende Sidste Dages Hellige kunne vi sige: lev Eders hellige Religion, og Eders Befrielsestime vil ogsaa komme, thi Ingen af Herrens Hellige skulle blive staaende tilbage.

Korrespondance.

England.

Hull, den 24 Juni 1878.

Præsident N. C. Flygare.

Kjære Broder!

Da jeg nu er i Stand til at give Dem en kort Beretning om vor Reise til Hull, saa gjør jeg det med Glæde. Som det er Dem bekjendt forlode vi Kjøbenhavn Fredagen den 21 Kl. 1 med Dampskibet „Humber", Kapitajn Dennisen. Vi passerede Helsingør Klokken 4 Eftermiddag, Kl. $7^1/_2$ var Sjælland ude af Sigte; Lørdagen den 23de passeredes Jyllands Kyster og Skagen. Det begyndte at blæse haardt, hvilket foraarsagede nogen Søsyge iblandt de Hellige, saa de Fleste maatte holde Sengen; maaske det var min Skyld, thi jeg var den Første, der søgte den. Efter Blæsten fulgte en stærk Taage, hvilken forsinkede os 8 Timer, thi vi maatte ligge stille. Søndagen den 23de var Vejret smukt, og vi begyndte Alle at føle vel. Klokken 3 om Eftermiddagen havde vi en god Forsamling, hvortil alle Passagererne, baade Hellige og Fremmede, vare samlede; en god Aand herskede i Forsamlingen og Alle følte vel.

Mandagen den 24de havde vi ingen Søsyge. Klokken 3 saae vi Land og omtrent Kl. 7 vare vi 30 Favne fra Bol-

værket i Hulls Havn, men vi kunne ikke komme til Land paa Grund af Lavvande.

Tirsdagen den 25de Klokken 6 fik vi Ordre til at gaa i Land, og Kl. 9½ forlode vi Hull med et gjennemgaaende Tog til Liverpool, hvortil vi forvente, om Alt gaaer vel, at ankomme omtrent Kl. 2 samme Dag. Vi have havt en særdeles lykkelig Reise, og er bleven behandlet paa bedste Maade, baade af Kaptajnen og Skibsmandskabet; modtag nu til Slutning en venlig Hilsen fra mig, og de Hellige i mit Selskab, vi ere Alle raske og føle vel.

Deres Medforbundne i Herren

Bendt Jensen.

Forelæsning af Ældste James A. Little

for de unge Mænds gjensidige Uddannelses-Forening, i et samlet Møde i det tredie Ward, St. George City, den 30de Februar 1878.

(Fra «Deseret News«.)

Det er første Gang jeg har havt det Privilegium at holde Forelæsning for en saa stor Forening af vore Unge.

Vi have her Biblen og Mormons Bog, Optegnelsen om 2 Folkestrømninger, som fløde i forskjellige Retninger ud fra Babels Taarnet, da Folkets Sprog blev forvirret, omtrent hundrede Aar efter Syndfloden.

Et af disse Folk, bekjendt for os som Hedninger, om hvilket vi have nogen Beretning i Mormons Bog, rejste østpaa tværsover Asiens Fastland til Kysten af Pacific-Oceanet, hvilket de seilede over og landede paa Vestkysten af Nordamerika. Vi ville ikke forfølge deres Historie længere denne Gang, men henvende vor Opmærksomhed paa den anden Gren, der holdt Præstedømmet, Abrahams Slægt, hvis Historie er optegnet i Biblen.

Vi kunne kun danne os meget ufuldkomne Begreber om Historien, uden nogle Aarstal til Vejledning, og, med alle Bibel-Kronologiens Ufuldkommenheder, er den dog bedre end Intet. Jeg forventer ikke, at vi ville faa noget synderligt Bedre, førend hin mærkværdige Verdenshistorie, skreven af Jareds Broder, bliver aabenbaret til os.

Hundrede Aar efter Syndfloden blev Babels Taarnet opført. Dersom I ville undersøge et Kort over Asien ville I, ved Floden Euphrat, et lille Stykke ovenfor dens Forening med Tigris, finde den lille By Hilleh; nær ved den formodes Levningerne af Babels Taarnet og den gamle Stad Babylon at være. Maaske erindre de fleste af Eder Historien om Tungemaalets Forvirring ved Babels Taarnet og Herrens Erklæring om, at han derfra vilde adsprede Folket over hele Jordens Overflade. Præstedømmet nedstammede fra Noah gjennem Sems Slægt, og følgelig ere Jarediterne og Abrahams Slægt hans Efterkommere. Abraham blev født 351 Aar efter Syndfloden. Hvis, som angivet, Sem levede 500 Aar efter Syndfloden, saa var han og Abrahams Samtidige. Endskjøndt Abrahams Slægtninge synes at være nedsunkne i Vantro, søgte han dog den sande Gud og erholdt Præstedømmets Velsignelser, hvortil han var den retmæssige Arving gjennem Fædrene. I Aaret 1921 før Kr., i en Alder af 75 Aar, blev Abraham af Gud kaldet til at forlade sit Fødeland og rejse til Kanaans Land, der var forjættet ham og hans Børn til en evig Arvelod. Kanaaniterne vare Kams Efterkommere og ligeledes Folket i hine berømte Stæder Ninive og Babylon.

Efter Abrahams Ankomst til Kanaans Land synes han og hans nærmeste Efterkommere ikke at have havt noget fast vedvarende Opholdssted, men vare Vandrere i det Land, der skulde være deres Børns fremtidige Arvelod. I Virkeligheden kan der siges om Israel, at de, for saa vidt, for det Meste kun have været Vandrere og Udlændinge paa Jorden. Da Abraham vendte tilbage fra sin Kamp med de fire Konger, hvorom der findes en Beretning i 1ste Mosebog, 14 Kap., hvori han befriede sin Brodersøn Lot fra Fangenskab, blev han gjæstfrit modtaget af Melchisedek, Konge af Salem, der ogsaa var den „højeste Guds Præst;" han velsignede Abraham og Abraham „gav ham Tiende af Alt." Nogle af vore Ældster tro, at Sem og Melchisedek var een og samme Mand. Jeg føler ikke til at drage Rigtigheden af denne Mening i Tvivl. Der er ingen Mangel paa studerende og tænkende Mænd udenfor vor Kirke, der ogsaa dele denne Anskuelse. Mr. Priest fremfører i sit Værk om „Amerikas Oldtidslevninger", udgivet, troer jeg, i 1832, nogle gode Bevisgrunde til Gunst for denne Anskuelse. Staden Salem, som her er omtalt, blev senere bekjendt som Jerusalem. Dens senere Historie er nøje forbunden med Historien om Israels Hus, og er fuld af Interesse. Dens Beliggenhed og Historie har været kjendt med Bestemthed i næsten 3800 Aar, en betydningsfuld Kjendsgjerning, der ikke er knyttet til nogen anden Stad, som nogensinde har existeret paa Jorden. Dens hele Historie tilkjendegiver, at dens Grund er det særligt hellige Sted paa den umaadelige østlige Halvkugle. Josephus, den jødiske Historieskriver, som skrev 70 Aar efter Kristus, angiver, at Melchisedek byggede et Tempel der, hvis saa er, da er det det første Tempel bygget i Præstedømmets Øjemed, hvorom vi have nogen Beretning, baade i og udenfor Biblen. Kun lidet kjendes med Vished om Stæderne Ninive og Babylon, der blomstrede 600 eller 700 Aar før Kr., undtagen hvad der er optegnet i Biblen. Staden Roms første to Aarhundreders Historie, hvilken siges at være bleven grundlagt Aar 750 før Kr., bliver af mange Lærde ikke anset for paalidelig, og Historien om, at de to Brødre, der grundlagde den bleve opammede af en Ulvinde, lyder visseligt meget fabelagtig. Vi ere i Virkeligheden Biblen temmelig meget skyldig for hvad lidet paalidelig Historie vi have om den gamle Verden, fra Skabelsen indtil det femte eller sjette Aarhundrede, før vor Frelsers Fødsel. I det 22 Kap. i 1ste Mosebog blive vi underrettede om, at Abraham gik ind i Moria Land forat ofre sin Søn Isaak. Josephus siger videre, at han byggede et Alter paa Moria Bjerg, hvor Salomon senere byggede Templet. Jeg vil i forbigaaende tillade mig at henlede Eders Opmærksomhed paa de Forjættelser, Herren gav Abraham, efter at han havde ofret i Moria Land. Herren sagde: „Derfor vil jeg storligen velsigne Dig, og meget mangfoldiggjøre din Sæd, som Stjernerne paa Himmelen, og som Sand, der er hos Havets Bredde;" dette er den sidste Del af denne Forjættelse, der ikke saa ofte gjentages som den første, hvilken det vil være godt at have i Erindring ved alle vore Efterforskninger i Israels Historie: „Og din Sæd skal eje sine Fjenders Port." Et Løfte, der endnu staaer tilbage at opfyldes, efter at 37 Aarhundreder ere henrundne. Det Lidet, vi have lært om denne Stad Salem og dens Præst, tjener til at opvække vor Videbegjærlighed efter at komme til at kjende mere af deres Historie; og hvorledes og hvornaar Præstedømmet borttoges, og Staden faldt i de ugudelige

Kanaaniters Hænder. Vi lære af Biblen, at Israels Børn vare i Trældom i 430 Aar. Josephus gjør paa et Sted den samme Paastand, men forklarer senere dette ved at angive, at denne Periode bliver regnet fra Abrahams Kaldelse Aar 1921 før Kr. til Aar 1706 før Kr., da Jakob flyttede til Ægypten, som den ene Halvdel af Tiden, og fra Indvandringen i Ægypten til Udgangen, Aar 1492 før Kr. som den anden Halvdel paa 215 Aar. Ifølge vor Kronologi døde Joseph ikke før 71 Aar efter at Familien flyttede til Ægypten, hvilket indskrænker Israels Fangenskab hos Ægypterne til 144 Aar. Dette synes for mig at være en rimelig Anskuelse om denne Gjenstand, indtil vi faa yderligere Oplysninger derom. I den sidste Del af denne Periode blev Moses, den store Leder og Lovgiver, født. Han gav Israel en Samling Love, indeholdende Retfærdigheds-Principer, hvilke de Kristne endnu ikke have været istand til at forbedre. Historien om Israels Udfrielse af Ægypten er af en saadan Udstrækning og Interesse, at jeg blot vil anføre den i dens almindelige Omrids. Moses og Aaron, der holdt den Højestes Præstedømme, udførte formedelst Tro mægtige Undergjerninger for Israels Udfrielse, medens Ægypterne, Kams Efterkommere, som holdt et faldent Præstedømme, ogsaa udvirkede Undere, og maaske paa den Tid disse to Magter stode hinanden ligesaa jævnsides, som de maaske ville gjøre i denne Tidernes Fyldes store Husholdning.

Israeliterne gik ud af Ægypten under Moses Aar 1491 før Kr. De vandrede i Arabiens Ørkener i 40 Aar, gik udenom det døde Havs sydlige Ende og viste sig i Aaret 1451 paa den østlige Side af Floden Jordan, næsten lige over for Staden Jericho. Her gjentog Moses for dem de Velsignelser, hvormed Gud havde begavet dem og deres Fædre, de Befalinger, han havde givet, og bragte dem til at forny deres Lydigheds Pagter. Intet Menneske kunde forkynde de frygteligt omfattende Forbandelser, som Moses udtalte over Israel, dersom de undlode at holde Guds Befalinger; intet Menneske kunde velsigne, som han velsignede, i Tilfælde af Lydighed, uden ved den Almægtiges Inspiration. Det er forunderligt, med hvilken umaadelig Interesse, han paa den østlige Bred af Jordan i sine sidste Dage, arbejdede paa at grundfæste sit Folk i Retfærdighed. Som forud beskikket døde Moses, og Josva førte Israel ind i det forjættede Land. Herren havde befalet Israel, at de skulde fuldstændig ødelægge og udrydde Kanaaniterne og advarede dem om, at dersom de ikke gjorde det, vilde disse blive en Snare for dem og lede dem til Afguderi og Ugudelighed. Ulydighed til denne Befaling førte til de lovede Følger, og talrige Samgiftermaal fandt Sted imellem dem, hvis nedværdigende Følger paa Israels daværende Fremtid ere vanskelige at beregne. Omtrent 37 Aar efter Overgangen over Jordan døde Josva. Lige før sin Død forsamlede han Stammerne, gjenopregnede de store Velsignelser, Gud havde skjænket dem, og bragte dem til at forny deres Lydigheds Pagter. To Aar efter hans Død blev Jerusalem tildels tagen og besat af Benjamins Børn, medens en Del endnu forblev i Jebusiternes Hænder. 45 Aar efter Israels Overgang over Jordan vare de faldne i Afguderi og vare i Trældom under deres Fjender. Fra Overgangen over Jordan til Sauls Salvelse var 356 Aar; 111 Aar af denne Periode eller næsten 1 Trediedel var Israel i Trældom under deres Fjender, og hele deres Historie er en Beretning om Opfyldelsen af Herrens Løfter til dem gjennem Moses. (Forts.)

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Ikke-Mormon.)
(Fortsat.)

Med Afmarchen af Bataillonen, Blomsten af deres Styrke, forsvandt alle Forventninger om at naa Klippebjergene det Aar, og de Ældste begyndte strax at arbejde paa at anlægge og bygge deres Vinterkvarterer. Stedse deres Samfunds organisatoriske Aand tro, var deres første Forretning at organisere et Højraad for en rejsende Stad af Zion. Dette udførtes ved Council Bluffs, den 12te Juli, med Fader Morley i Spidsen for et lovmæssigt Raad, bestaaende af tolv Højpræster.

Indianerne bøde deres „Mormon-Brødre" velkommne med et Præg af dramatisk Pathos. „De vilde," siger Oberst Kane, „være blevne glade for hvilkesomhelst Hvide, der ikke vilde bedrage dem, ikke sælge dem daarlig Whiskey eller brutalt overfalde dem for deres stakkels Zigeunersædvaner, eller opføre sig upassende imod deres Kvinder, af hvilke mange iblandt Pottowatomistammen, især dem af næsten ublandet fransk Herkomst, ere enestaaende smukke og nogle af dem have faaet god Skoleundervisning. Men alle Indianere have en vis Grad af Ærbødighed for Afsindige, beundre dem, som uden øjensynlig Bevæggrunde opofre deres jordiske Velfærd for Gjennemførelsen af en Ide. De forstaa Meningen af hvad de kalde et stort Løfte, og anse det for alle Retsindedes Pligt at søge at lette Løftegiverens Opfyldelse deraf. Med denne Følelse forenede de Symphathien for Lidelsesfæller, for dem, der kunde tale til dem om deres eget Illinois og fortælle om, hvorledes ogsaa de ubarmhjertigt vare blevne fordrevne derfra.

Deres Gjæstfrihed var oprigtig, næsten fintfølende. Fanny Le Clere, den forkjælede Datter af den store Kriger, Pied Riche, Nationens Tolk, vilde have det blege Ansigt, Miss. Divine, til at lære Duetter sammen med hende paa Guitar, og Datteren af Joseph La Frambaise, de Forenede Staters Tolk (hun døde af Feber hin Sommer) bøde alle de kjønneste unge Kiltjer, Jennyer og Susanner iblandt Mormoner velkomne til et Kaffeselskab i hendes Faders Hus, der sandsynligvis var den bedste Hytte i deres Landsby ved Floden. De gjorde Mormonerne hjemme der, saavelsom andetsteds. Tilligemed alt dette gave de dem formel Tilladelse til at blive saalænge som de selv behagede.

Denne Sag afgav naturligvis Stof for et højtideligt Raad. Under Tilskyndelse af en af de Forenede Staters Officerer bleve deres Høvdinger, i en Form, passende for storartede Lejligheder, indvarslede til at møde i en smudsig Gaardsplads ved en Hr. C. A. Sharpys Fjællebod i deres Landsby, de kom i stor Galla, bevægede sig i deres fantastiske Dragt med saa megen Værdighed og elegante Manerer, at en Fremmed vilde have fundet det vanskeligt at antage dem for Andet end fine Herrer, der deltoge i et Kostumebal. Deres aristokratisk formede Ben, der fuldelig fremviste de sædvanlige indianske Propositioner, bekræftede denne Illusion. Jeg vil ikke paatage mig at beskrive deres Række af Ceremonier; jeg vil derfor nøjes med at sige, at Forhandlingerne vare saaledes, at de i enhver Henseende passede til de interesserende Parter og Størrelsen af de Interesser, der toges under Overvejelse.

(Forts.)

Blandinger.

Den unge Dronning af Spanien er ifølge et meddeelt Telegram, den 21de Juni, afgaaet ved Døden i en Alder af 18 Aar og 2 Dage.

Vor Jord er beboet af 1288 Millioner Mennesker. Deraf høre 369 Mill. til den kaukasiske, 552 til den mongolske, 190 til den æthiopiske, 100 til den amerikanske, og 180 til den malayiske Race.

De forskjellige Slags Folk tale 3604 Sprog, og have 1000 forskjellige Religionssystemer. Der døe aarlig 33,333,333 Mennesker paa Jorden, paa en Dag 91,954, i en Time 3730, i en Minut 60, eller Een i hvert Secund. Formindskelsen i Antal ved Døden bliver fuldstændig udjevnet ved et ligesaa stort Antal Fødte. Middel-Levetiden er 30 Aar. En Fjerdedel af Befolkningen døer før det syvende Aar, Halvdelen før det 17de Aar. Af 10,000 Mennesker opnaa kun Een det 100de Aar; af 500 kun En det 80de Aar, og af 100 kun En det 65de Aar. De Gifte leve længere end de Ugifte og de Høje længere end de Mindre. Indtil det 50de Aar have Kvinderne Udsigt til at leve længere end Mændene, fra det 50de Aar ere Udsigterne lige gode. Af 1000 Personer ere 65 Gifte. Giftermaalene ske hyppigst i Juni og December Maaneder. De, der fødes om Foraaret ere i Almindelighed kraftigere end dem, der fødes paa nogen anden Tid paa Aaret. Fødsler og Dødsfald sker hyppigst ved Nattetid.

Vaabendygtigt Mandskab udgjør 1/8 af Befolkningen. Menneskenes Beskjæftigelse udøver en stor Indflydelse paa dets Livs Varighed. Af 100 Gejstlige opnaa 42, af Landbrugere 40, af ligesaa mange Kjøbmænd og Fabrikanter 33, af Soldater 32, af Retslærde 29, af Kunstnere 28, af Professorer 27, af Læger 24, det 70de Aar.

Der gives 335 Millioner Kristne, 5 Millioner Jøder, 600 Mill. tilhøre den buddhaistiske Religion, 160 Mill. Muhamedamismen, og 200 Mill., fortrinsvis i Afrika, ere Hedninger. Af de Kristne bekjende sig i de forskjellige Verdensdele 170 Millioner til den romersk-katholske, 76 Mill. til den græsk-katholske og 80 Mill. til den protestantiske Kirke.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.